

AMETS MAMITUA

(Zangotza'ko Lore-Jokuetarako egina, 1987)

Amets egin dut. Ta ura dut orai
Era zarrean adirazi nai.
Neskatxa bezin eder, zangar,
Nere ametsa ponpoix sartzeko
Gurbil bat bikain, gaiñ-barne utrezko,
Landu idazu, urregin azkar.

I

Ur ertzean

Aragoi, Irati'z gaindikaturua,
Napar lurreko ibai autaturua,
Urdin, txaira, dana zeartuz,
Euskal menditar atsez asca,
Sorgin-ipuiez agitz betea,
Ba-doa Zangotza musutuz.

Ene Zangotza!, esana dut, bai,
Zure izena, goitiar, alai.
Anitz makur-une zurizko
Ibai zail orren altzoan koka
Or zaude goxo, bizi-atsalka,
Aur lizunkoiaren kideko.

Suge lepoa ixura dute,
Zar izanikan oraindik gazte,
Ezker-eskui daukazun maldak;
Muiño ta bizkar, landa ta zelai,
Zugaitz artean gaztelu arrai,
Lirain dira zure sorbaldak.

Bide pikoan apatz jarria,
Emen naukazu zuri begia!
Begiok, ez otoi, lausorik...

Ikus pozarren azpiko uri
Egon-eziña, kabi urduri,
Len-oraiñak mendez loturik.

Kulunkaz gorri gari-arloak,
Ezin obezko masti naroak
Urruti-ertzean galduaz...
Poxpolin pillak or dira, noizka,
Eiztariaren oiñaze-meta,
Egari azkar aren sistaz.

Gari, mestura, ardo ta igali,
Oroz duzu zuk gaiña estali;
Birako txapar artean duzu
Bizkor ta ugari abere-saldo;
Zure semeak ba-dute naiko
Jan-edana, uda ta negu.

Onez gaiñera, or dakusazkit
—Zein eder diran ba ote dakit?—
Zur-zerrak eta irin-erxeak,
Pabriketako ke-zillo gurpil
Ezin aseak aizetan bipil,
Poz-azirik ustez barneak.

Jaiez musikak alaitzen dizu
Jendea kalez ta basoz usu;
Adorez sendo, lerdan gorputza,
Eliz ta etxe, moja ta praille,
Kristoren legez alkarren maite,
Eder daramazu bizitza.

Zangotza segail!, zuri eiotzen
Emen nagotzu bertsoak ozen.
Zuretzat bedi nere didar,
Irrintzi bero, oiñ-eztanda;
Zuretzat nere biotz-zauskada,
Oroz gaiñetik beti zangar.

Kondairan zear zure izena
 Beti izan zaigu argi, ozena.
 Zaindari zera mugan jarria;
 Etsai-mendean maiz jauzi arren,
 Etxera inholaz, oi uri guren],
 Napar lokarriaz etsia.

Aragoitarrak maiz, aundi-miñez,
 Ibilli ziran zu artu naiez;
 Baiña Adrian'go urak ba-daki
 Zure semien bular sendoan,
 Zure alaben odol beroan
 Zer dagoen, oso ertsiki.

Ordutik zure ikur erdian,
 Lau taket txuriz panpox jantzian,
 S. A. gailen daramazkizu.
 Lena dut amets, lena dut laztan,
 Zure egifak ez dakit nolatan
 Ospe-gaillur aizez aintzatu.

Gerota ere napar lur barna
 Eldu zitzaigun atzerritarra;
 Espoz-Mina'kin zure semeak,
 Xorta estuan bildurik lerdan,
 Ementxe bertan zapal zituzten
 Abbe prantsesari gud-osteak.

Ibaiak pir-pir, zugaitz itzalez,
 Zangozak irra, seme leialez...
 Aldia or ordur arsaunka.
 Kondaira zear zabilza beti
 Langille trebe, alai ta amesti,
 Bizitz-ontzian zimur-ozka.

* * *

Urregin bizkor, apail zadazu
 Xixel txurikin gurbilla usu.
 Baiña, ez, itxoin; ez apail, otoi.
 Ba-daukat lendik barnean kutxa,
 Or dut gordeko nere ametsa,
 Bizitza zear maitasun-oroi.

Igotz

KANTUZ ETA ITXAROPENEZ

Ez eukan arek dirurik
 ezta eukiteko
 itxaropenik bere,

alan da guzti be
 ez jakon aztu
 aurreerantza
 joaten;

urrengo egun-sentiaren
 argiagaz
 beti siñisten eban
 bezperako
 illuntzietan,

betikotasunezko
 goi-maitasunaren
 susmoa
 aurkitzeko
 itxaropena
 ekarten

cutsalako.